

פה:

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות

מסורת הש"ס

(א) כי"מ קמ: (ב) קדושין עד.
(ג) וי"ג. (ד) לקמן סי. וי"ג.
(ה) ביהר ביאור תמנא כרשי
גיטין נב: ד"ה ולא אחדי.
(ו) וי"ג ירה בים דמתרמינ
(ז) וביהר בימא. (ח) וביהר ביאור
כתבו חוס' לקמן עד: כד"ה
לימא רב וכו' ופ"ע חוס' ב"ב
ל"ה. ד"ה שדלא. (י) כי"מ ט:
וסס.

גליון הש"ס

גמ' דלא אמיד. עיין נספח
הנבא להחיה מדה יב
וברמזין שם.

לְעוֹי רַעִי

צינדר"ל [צינדר"ר].
כד של משי.
גרייך, הכרת טובה.

מוסף רש"י

הרובא בסוף המס

תוספות רי"ד (המשך)

דלאו דרדי' הלא ויעמרו ביד
התומסים דע שביב אלהי:
ההוא דאמר כטובי' (טובי'
שביב אתא טובי' אריי' לא
טובי' טובי' פ"י לא פירש
הנחין לאיזא טובי' הדיא
הדיא הברא טובי' דא' א'
דאמר לי נדר בחיי' שיקול לי
נכסי, אריי' הדיא נדר טב
שהתא חובע אותם ואין לנו
שטח שמא טובי' אחר.
טובי' טובי' ואתא דר טב
דאמר לי נדר שביב בחיי'
לשביב אמר לי טובי' לא
פירש לחשב שמא אינו הו'
שיצא עליו חולק וא"ו (אבא)
אריי' גדיס ג"י לא גדיס אהו
קוראא טובי' כשמא אהו
שני טובי' וביא אומר לי נדר
לשביב בחיי'. שכן תחת' חסד
לגדס קרוב תחת' חסד קרוב.

בְּשִׁקְיָרָא. שָׁלָה נִכְתָּב עַל מְלוֹה וְ: לֹא חִישִׁין. אֵם לֹא שִׁים דְּבַר בִּיטוֹל
מִשְׁטַר גְּמוּר: שֶׁ מְרַנֵּינָם דְּלִיבֵי בְּסִידָנָה. שֶׁנֶּב מְרַנְוִים חֲרוּבֹת
בְּסִידָן אֶחָד הַפֶּקֶד בִּר דִּי מִיֵּאֵשָׁא. וְלֹא פִקִּיד. אִם יוֹה לֹאנְשֵׁי בִּיטוֹ
שֶׁנֶּשְׁטַפְטוּ מִיֵּשָׁה: אִסּוּ לִקְדִּים דִּר אִמִּי. לִמְבוֹש אֶת הַיּוֹרֶשֶׁן
אֲמֹרִים שֶׁמָּה לִּי אֲבִיּוֹ הִיוּ: וְלֹא אִמִּי.

אלו עשירי: סימנא. דלמר כדקין
 הס לרורות והס שבע: שכיב חסא
 ולא פקיד. טענע ננהר דלמר
 בימות כ" בתרז (ד קא:). טעכס:
 לבס מש ינדל בלג"ל: הסוא דלמר
 לו. נלוחס מיסה נכסי לטוביה ולא
 פירס ללחם טוביה: דניס ביה. גימל
 אלז ומנו דניסיס אלדדי קורז לו בשמו
 כליל לא סכר: ס"ח קודס. דמחמא
 אדס מלדיק מעשיו לכות שבעת מיסה
 דלמר מר (נכרס לז): כל הניכרס
 לז נחנכסו אלז למהני תלמידי
 תכסיס נמכסי: שורא דדייני. העלע
 הדייניס לפי מה שיראו דייניס שהיה
 דרסו של מה לקרב אתו וזהו מה
 או מי שצטנין טוב וטובא דזר שיה
 שס לומר לו נחפין המה לכות:
 שורא. כמו י"שדי בימא (שמות טו)
 דמחרגמין ירה שוס הטיל בים: ושור
 ומללו. הסוכר סיה מלוא מחלו ללוא:
 מוחלו. דלמר ליה לז ללוקח לאו בעל
 דבריס דדייניס: ולפי יורש. של מלוא
 מוחל: וזינסה לכחוסכס. מכרס
 שעבר כחוסכס לחחרס דברס חת
 בעלס: כטוסס הנסא. שורא מועט
 שאזו אלז כחוסכס מוכס שקורין גר"ד
 מסיק לזון. ולפי שהלוקח מטיל מעשיו
 בספק שמה שמות היא בחיי בעלס
 מפחד ואילו לוקחה אלז בדמי מועט:
 ה"ג אלו כטעי לס לברכס. אלו
 לקוחס וקא תבעי לה לברכס הכסא
 לגבות כחוסכס אמה מאזיבס ולירש
 הכחוסכס מכה אמה ואלו בזין ליטול
 אמה הימנה לומר אקח מכרס לז:
 מחיל

ויתא דהוה אמר אבך הא דאמר שמואל ¹²המורכר ומחלו מחול ואפילו יורש מחול מודה שמואל בעלה וחורה ומחלתו שאינו מחול מפני שידו כידה: וזניתה לכתובתה בטובת הנאה אינרשה ושכיבה ברתה אמר להו רב נחמן ליכא דליסבא לה עצה תייל

וְיָכִיחַ וְרַשְׁכָּ"א נִגְרָה לוֹ לִפְרֹשׁ חֵדָּא דְלֵא אֲמִיד וְלִיכָא נִמְיָחֻשׁ דְּלֵמָר דְּרִי
 קָא הֵיכִי סִימָנָא: **קִרְוָה** סִימָנָא: פִּי' כְּקוּטֶרֶס דְּלֵימִי כְּסִינָא
 נָגָא: **שׁוּרָא** דְּרִינִי. לֵא כִפִּי' הַקּוּנֶט' שִׁפִּי' שְׁאִמְדוּ דְּלֵימִי דְּרִינִי
 וְנִגְרָה לֵמָר מִקּוּפִּי פִ"ק דְּרִינִי וְדָן (וְסֵא) גְבִי הוּלֵךְ מִנֵּה לְפָנָיו
 גִּרְא דְּקִדּוּשֵׁין (דָּן דָּן) וְסֵא אֲמִרְנִין דְּנֵאמִין דִּין לִימָר לֵה וְיָכִיחַ כִּי
 וְשִׁמִּי שְׂבֹדֵא דְּרִינִי וְאִי כִפִּי' הַקּוּנֶט' שְׁהִינִין אֲמוּדִין דְּעָמוּ שֶׁל
 יֵשֵׁת מְחִלְטִין וְסֵא תֵאמֵר אֵם כֵּן יֵתֵן דִּין לִי שֵׁת לִי וְיִשָּׁר שֶׁל
 דְּרִינִי בִּי. תִּמָּה לֵרִי' הֵאֱלִי יָכוֹל לִמְכּוֹר הַחוּב דְּכִשְׁמָא כִּשִּׁי
 לִי כֵלִים מִה מִכּוֹר לִי וְנִגְרָה לוֹ לֵמָר מִכּוֹר דְּלֹאֲרִיכָא דִּלִּי הִי
 לֵאמֹר מִדְּאִמֵּר כִּפִּי' מִי שִׁמֵּת (בִּיבִי דָן קָמוּ: וְסֵא) אֲמֵר רַבָּא אֲמֵר רִנִּי
 וְנִמְכּוֹר שֶׁכֵּר חוּב לְחִבְרִי וְחוּר וּמְחֵלָה מְחֵלָה אֲפִילוּ יוֹרֵשׁ מִחוּל מְוֵדָה
 וְרִיכָא הֵיכִי דִּלִּי יָכוֹל לִמְחֹל כִּי' שִׁמְשֵׁת דְּמִדִּי דְּלֹאֲרִיכָא אִינוּ כִּי
 כִּי' אִי' שֶׁל כִּשְׁמָא דְּלֹאֲרִיכָא מִשִּׁי' אִינוּ יָכוֹל לִמְחֹל הִיכֵּם לִפִּי שְׂבֹדֵא
 כֵּן נִפְקָא לֵן מְוִסִּיהַ בְּיוֹם הַגְּמִילוּ אֵת בְּנֵי הַתּוֹרָה נִתְּנָה רְשׁוּת לֵאבִי
 וְשִׁפִּי מִדִּי דְּלֹאֲרִיכָא יָכוֹל לִמְחֹל כִּי' שִׁמְשֵׁת שְׂכִימִ דְּרִנִּין וְחֵאֱלִי
 וְשִׁפִּי לִי דִּהִי דְּהוּבָא יָכוֹל מְכּוֹר מִ"מ שִׁיךְ לִי אֲוֹנָא שְׂבֹדֵא שׁוֹה
 מְלֵה עַל פִּנֵּה הַמְּעֵלָה לִי דְּמִישׁ שִׁמְכּוֹ לִי הַשֶּׁכֶּר: **בְּרִינִי** שִׁדּוּ
 יוֹר בּוֹמֵן שֶׁהִשְׁאֵה מְוֵדָה יַחֲזִיר לְבַעַל וּפְרִיךְ וְלִיחֻשׁ לְדֵלֵת כְּחֻבָּה לִינִין
 לְחִבְרִי וְחוּר וּמְחֵלָה מְחֵלָה וְשִׁמְשֵׁת אֲחֵי יַיִחֻשׁ לְדֵלֵת כְּחֻבָּה לִינִין
 וְעַל לִמְחֹל כְּדִאֲמֵר' הַחוּב וְאִלֵּל דְּמִיירִי הַחֵם כִּדְרִידִי דֵלֵת לִי כֵּן:
 מְחֵלָה

[illegible]

הרא ירדענא ביה בר' מיאשא דא' אמר. אפי' דאילו הוה ר' מיאשא קיים והוה ענין שלי הוא היה מתימן אפי' דלא דא' אמר דא' אמר מ'איה איה או מתנה נתנו לו מ"מ לא טעינין ליתמי דמילתא דלא שכיחא איה ר' היכי דלא טעינין להו נאכסו בצדק פרק המוכר (ע' דף ע"ג א) (ע' דף ע"ג א)

ועוד הא קא יחיד סימנא. און
לפרס ועוד אפי' אמר דלי
לחמא אחרת מה עסקין דלמא זכנה
מנייה אפי' על גב דהאי סימן דלירי
דבסדסדיף און רגילות לידע אס לא
השפיק אכלו מ"מ כנאק דכספא
ומטכסא דכסמון לכא סימן אלא
דספס וסחלא לא היו סימן ששפיק
דלכא למימר דזנה מנייה אלא י
התקן מרי טעמי און מושילין
לא כלל וז דבעין דלא אחרת סימן
ו"ח"ט כחוק פ"ק דלעיל דף י"ג גני
וראיות ורובאון דקאמר דלא דלא
מורה ועוד האמר רב יהודה אמר
שמואל הלכה כר"ב ח"ל איני זכנה
כי לא מודה מי מכשיר ר"ג כ' ומאי
שקלא ליה דלחמא רב יוסף טעמי
ממזריך כדאשכחן הכא י"ל דהסא אמי
שפיר דלי טעמא דמורה לא מטי
לחמיה דהסא טעמא נמי דהלכה כר'
מחלל לא מטי ליה מדי דלא מכשיר
ר"ג אלא ברוב כשרים אכלה והכא רוב
פסולין אכלה אלא חד טעמא
דמורה כלבד וס"ק וזכא ליה לא מודה
אפי' טעמא דמורה לחמיה לא מטי
ממי מכשיר כ' והא דלמרינן כדאסה
שכלסא (נעמא דף קטז וסס) והא
דלמרינן שומאמי גני זכריה ח"ל הכא
ל' שומאמי ח"ל שקלמיה ח"ל והא
כך קד היו ונביתא רמין אמר ליה
שקלמיה והי אחריו נטה ומשמע
הסא דלי הוה יחיד סימנים מוכחים
היה מהימן ולא במימן אלא כמינ
לקומיה סד נדי וכן כפרך חזיה
גשך (נ"ב דף ע.) הני חזי דיתמי היכי
עבדינן להו חזין איניס דלתי ליה
דהנא פריכי כ' אכל כליל לא כלל דלמא
פקדון נטה ואמי איניס מעמלא היכי
צגהו סימנא ושקיל להו הסא מיירי
כשרים עדים ששפיק אכלו דהו לא
מסתימא למימר לקוח הוא נדי כיון
שלא ידו כחבורה דמחזו אכל כיון

והספיקה אין צו סימן וואס ליבא למישט שמה יכירו נטביעט עין דהאָל
והמשאש נינהו ועוד לנלמא דלוינט אחרנא הוו נמי ליבא למישט ד
שפכנה הוו ובהאשה שחלן (יבמות דף קטז): לא הוי סימן לא הי
אין טמן לא נרזטו יתמו אלא אומר ר"ת שדריין לא נמי שרי
ומת משלח מה שיראש שליט עשה וקרי ליה הכס שדא ועוד כפי
המקום אכתי ויהרר ועשה שדא וכן בירושלמי נמי שיראש היינטי לא
הוה וי"ל דכל דין דמקנא אגרא לאו דיינא הוה: **המוכר** שש"ח
לגללוהו קרקעות מוכר לו אותו שעבדו שיש לו על הקרקעות אצל כה
דמכר אמיא מחול וכן נראה לג"ת דלא הוי מכר אלא מדרכנן וימייהו
שכ"מ מדברי סופרים ופר"ך והאמר ר"א אע"ג דאמר שמואל
שמואל שאס נתנו בחמנה שכ"מ שאני יכול למחול אי אמתה בשמא
דאמר ר' יוחנן דלחוח דלעולם אפי' הוי מכר שער דאורייתא יכול למחול וה
אמר ר' יוחנן אלא המקנא מתנה הוא היורש דאס מדאורייתא יכול
למחול לכל מי שיראש אלא אי אמתה דרכנן אמיא אין יכול למחול הלכ
דאזכרין למעוטי שטרות מאזנא"ה אס מכר שער חוב לא הוי דא
ההיא לקויה שיעברו דמיס יקריס ללוה אי"ג כגון שהיה חייב
במנה וכו' דכסוף שנים אחוזין (ב"מ דף ק"י ובס' ש"י מלא
בבבא. שמוע שמוע היאחל שמואל דאס המכר שער
ולא נתנה עד שפיר וואלה והנפשה לבחמנה לעולם שאני
ענינאן

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

בְּרֹא אֶת מִי פֶּסֶד מֵהָאֵל
סַהֲדִירָן הָאֵל אֶת וְסִי
מֵהָאֵל שְׁאֵלָה הִלְכָה דַּ סַּהֲ
עֲשֵׂן סַח טוֹשֵׁעַ חֲמַט סִי רָלוּ
סַעֲפִין אֶת וְסִי טוֹ סַעֲפִין הַ
וְכִרְבֵּי אֶלְפִס עוֹד כְּסִיג דְּכִימַ
דָּף סו.:

בז ב מ"י פ"א ח"ל וז"ל
הלכה ב סגן ע"ן סח
טו"ש"ע שס ק"ר רג סע"ף
סג
ב"ח ג מ"י פ"ו חל"ס
חמ"ה הלכה יא סג
ע"ן פנ טו"ש"ע שס ק"ר סו
סע"ף סג
ב"ח ד מ"י שס ח"ל יב
טו"ש"ע שס סח
ל טו"ש"ע שס ק"ר קה
סע"ף יא

תורה אור השלם

... רעך ורע אביך אל תעזוב
בית אחיך אל תבוא ביום
איך טוב שכן קרוב מאח
מחוק: משלי כו י

תוספות רי"ד

[illegible]

(f) נראה לי כי ישנו טעם להשתמש במונח "הסכנה" במקום "הסיכון".